

*"Akıl süsü dil, dil süsü sözdür."*

ANADOLU ÇINAR YAYINLARI - 16  
CEP ŞİİR SERİSİ - 11

## Çıktım Erik Dalına Tayyib Atmaca

Atmaca, Tayyib  
Çıktım Erik Dalına / Tayyib Atmaca - Editör: Tayyib Atmaca,  
Ankara: Anadolu Çınar Yayınları, 2024  
88 s.: 11x17 cm - (Anadolu Çınar Yayınları)  
Cep Şiir Serisi: 11, Yayın No: 16  
ISBN: 978-625-98057-7-1



**Grafik-Tasarım-Baskı**

SFN Televizyon Tanıtım Tasarım Yayıncılık Ltd. Şti.  
Cevizlidere Cad. 1237. Sok. 1/17 Balgat 06520 Çankaya/Ankara  
Tel: 0312 472 37 73-74 • sfn@sfn.com.tr • www.sfn.com.tr

**Baskı Tarihi**

Temmuz 2024

**Sertifika No: 49149**

**Kuruluş Yılı: 2015**



**Anadolu Çınar Bilim, Eğitim,  
Danışmanlık Hizmetleri Basın-Yayın San. Tic. Ltd. Şti.**

Strazburg Caddesi No: 44/7 Sıhhiye - Ankara  
Tel: 0312 229 33 73 • Faks: 0312 230 56 18  
anadoluayyayinlari@gmail.com  
www.anadoluayyayinlari.com

Tayyib Atmaca

# Çıktım Erik Dalına

Ankara - 2024

## Tayyib Atmaca



1962 yılında Kahramanmaraş Afşin Topaktaş köyünde doğdu. İşletme Fakültesini bitirdi. Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Uzun süre bu derginin yayın yönetmenliğini yaptı.

Güneysu, Kırığı ve Ardıç dergilerinin yayın yönetmenliğini yaptı. Hâlen (e-dergi) Hece Taşları Şiir ve Açık kara Mizah dergisini çıkarmaktadır.

Şiir ve denemeleri; *Ardıç, Ay Vakti, Bir Nokta, Dolunay, Edebiyat Ortamı, Güneysu, Herfene, Karçıçeği, Kardelen, Kardeş Kalemler, Kırığı, Kuşluk Vakti, Lika, Millî Kültür, Mina, Palandöken, Sühan, Tepe Edebiyat, Temmuz, Türk Dili, Türk Edebiyatı, Yedi İklim, Yitik Düşler, Yitiksöz, Yolcu*, vb. dergilerde yayımlandı. Kahramanmaraş'ta yaşıyor, Onikişubat Belediyesinde memur.

*Hüzünlerin Düğünü, Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Sarı Kitap, Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Döş Defteri, Uzun İnce Bir Türkü, Âşıklar Meclisi, Söz Açarı* (Mehmet Gözükara ile) *Temize Çekilmez Ömür Defteri, Sözün İzinde* (Tacettin Şimşek ile) *Üçübirarada* [Şiir], *Gece Vardiyası, Ebemkuşağının Altında, Eskişehr'in Eskimeyen Yüzleri, Med Cezir Vakitler, Ucu Yanık Mektuplar, Kalp Şehri* [Deneme], *Yaralı Turna* [Çocuk Romanı], *Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar* [Söyleşi], *Serap* (Yasin Mortaş ile) [Mustafa Pınarbaşı'nın Bütün Şiirleri] *Afşinli Şairler ve Ozanlar Antolojisi* (Yasin Mortaş ile) kitapları yayımlandı.

## T a k d i m

---

İnsanlığın taş tabletlerden dijital tabletlere uzanan hikayesi medeniyetlerin kitaplarla can bulduğunu gösterir. Bu nedenle medeniyet şuuruna kitap şuuru demek de mümkündür. Binlerce yıl boyunca sultanı da, çobanı da aynı kitaplarla uygulanan, aynı kitaplardan ders alan milletimiz tarihin iftiharını olan büyük medeniyetimizi bu ortak duygu ve ölçülerle şekillendirdiler. Anadolu Eğitim, Kültür ve Bilim Vakfı da iki yüzyılı aşan bir süredir doğu ve batı arasında sıkışmış medeniyetimizin yaşadığı krizden çıkışında yine kitabın hareket noktası alınması gerektiği düşüncesiyle "Anadolu Ay Yayınları" nı ve "Anadolu Çınar Yayınları" nı kurarak yayıncılık faaliyetlerine başlamıştır.

Medeniyetin insanı ve insanlığı yaşatmak anlayışıyla sergilendiği kendi tecrübemiz öyle cazibelidir ki bugün modernite adı altında sömürge aracı olarak kullanılan Batı medeniyeti karşısında hatırlatılması bile küresel bir değişimi tetikleyebilir. Bu hatırlatmanın etkili aracı sanat ve edebiyat eserleri olabilir. Bir teknoloji medeniyeti olan Batı'nın insanları aletler hegemonyası altında yaşatan mekanik düzeninin belki de eksik yanını tamamlama gücüne sahip olan İslam medeniyeti bir değerler medeniyetidir ve bu üstün vasfı

en iyi şekilde sanat ve edebiyat yoluyla yansıtılabilir. Zira ilmî çalışmalar ne kadar dış aleme dair ise sanat ve edebiyat o denli insanın iç âlemine yöneliktir. İlmî ve fikrî eserler aklı muhatap alırken sanat ve edebiyat eserleri ruha hitap ederler. İlmî ve fikrî eserlerle aydınlar arasında bir etkileşim doğurulabilir. Ancak medeniyet tasavvurunu kitlelere taşımak ancak sanat ve edebiyat ürünleri aracılığı ile mümkündür.

“Anadolu Çınar Yayınları” adıyla başlatılan bu yeni hamle, roman, hikaye, deneme, şiir gibi türlerde kültür hayatımıza kazandıracığı eserler aracılığı ile sanat ve edebiyat dünyamıza yeni bir heyecan kazandırmak gayesindedir.

Gelenekten geleceğe uzanan bir anlayış içinde çağımıza ayna olacak milli kültür, sanat ve edebiyat hayatına, Türkçe’ye kalıcı ve kıymetli eserler kazandırma ümidiyle bu yeni adımın müjdecisi olarak elinizdeki kitabı okuyucunun beğenisine takdim ediyoruz.

Seçkin bir numune olarak kültürümüze kazandırılan bu eser için Tayyib Atmaca’ya müteşekkirimiz.

*Anadolu Çınar Yayınları*

## Sözün Kapısı

Yeryüzünde Türkçe konuşan, Türkçe düşünen her insanın gönlünde açan ilk çiçek şiidir.

Kulağımıza ezandan sonra okunmaya başlanan ninniler, ilahiler, masallar, hikâyeler, türküler bizi bize yaklaştıran, kaynaştıran dil mirası olmuştur. Biz, bu mirasın değerini bilsek de bilmesek de duygu ve düşüncelerimizin serpilip büyümesine katkıda bulunduğunu inkâr edemeyiz.

Şiir, öyle birdenbire gönülde kaynayıp dilden dile akan bir pınar olmamış, kulak kapısından girip zaman içinde söz kıvamına gelen duygu ve düşüncelerin anlamlı ve aynı zamanda ahenkli bir şekilde söylenmeye başlanmasıyla birlikte gönül topraklarımız da bereketlenmiştir.

Millet olarak yeryüzünde yurt tuttuğumuz günden bugüne dilimizin bir ulu çınar gibi dallanıp budaklanması için gönül teri döken binlerce şair/yazar gelip geçti dünyamızdan.

Kuşkusuz bu ulu çınarların dallarına binlerce şiir kuşu kondu/uçtu ve konup uçmaya da devam edecektir.

Şair şairi, şiir şiiri aşılır. Ya da şair şairden, şiir şiirden mayalanır. Bundan dolayı hangi şair hangi şairlerin mayalarıyla şiirini mayaladıysa şiirlerinde de biraz o şairin duygu ve düşünce rayıhası bulunur.

Kendi sesini yakalamış her şair, kendinden sonra gelecek şairlere bir çığır açar. Sonraki şairler bu çığırdan yürüye yürüye onu bir ana yol hâline getirir. Yeni bir çığırın açılması ise yeni ve güçlü bir şairin gelmesini bekler.

Şair, biraz da arı gibidir, konacağı çiçekleri özenle seçer.

Şiir koyaklarında, en güzel kelimeleri ararken karşına çıkan ve gönül tellerimi havalandıran, sarıçiçekle sohbet ederken gördüğüm, ballar balını bulup kovanı yağma eden Türk şiirinin, Türkçenin gelmiş geçmiş en büyük hizmetkârı Bizim Yunus ile karşılaştım. Yıllar önce sesine aşına olduğum şairin şiir deryasında kendi kendimi birdenbire bir mahi gibi görmeye başladığım zaman, yeni ufuklar açıldı önüme.

İnsan, bazen kendi iradesiyle yapmış olduğu seçimlerinin önünde bir nasip kuşunun uçtuğunu bilmez. Şimdi anlıyorum ki beni Eskişehir'e çeken biraz da Yunus Emre'nin ruhaniyeti olsa gerek.

Eskişehir'de çalıştığım dönemlerde Burhan Toprak'ın Yunus *Emre Divanı*'nı yayımlamıştık. Her sabah bu divandan bir şiiri kendi şiirimmiş ve karşımda dinleyiciler varmış gibi kaç kez okuduğumu hatırlamıyorum.

Hani bir şiirinde:

*Yunus der ki: Ey Hoca, gerekse var bin Hacca  
Hepisinden iyice, bir gönüle girmektir.*



dediği gibi demeye başladık. O bizim gönlümüze girdi, onunla hemhâl olduk. Bu hemhâl oluş bir başka “oluş”un demirini dövdü; biz de ondan şiirler kurmaya başladık. Onun gönlüne girelim, onun girdiği gönüllere girmek için Yunusça seslenelim istedik. Ondan aldığımız ilhamla birkaç “tahmis” ile işe başladık. Yunus’un şiir toprağını destekçe orada şiirin suyu gürbüzleşti ve şiirler peş peşe akmaya başladı. Bulandı duruldu; bulandı duruldu ama hep Yunusça aktı. Efendimizin “Kişi sevdiğiyle beraberdir.” sözünden hareketle yola çıktığıma inanıyorum.

Şiirlerin başlıklarını Burhan Toprak’ın *Yunus Emre Divanı*’ndan aldım. Bazı şiirleri klasik hece bazılarını ise onun şiirlerine tahmis olarak yazdım.

Günahıyla sevabıyla ortaya böyle bir kitap çıktı. Yunus, Türkçeyle tanışan herkesin kafasında, gönlünde veya kulağındadır. Bu kitapta onunla tanış olanları yârenliğe, tanış olmayanları ise tanışmaya davet ediyorum.

*“Gelin tanış olalım  
İşi kolay kılalım  
Sevelim sevilelim  
Dünya kimseye kalmaz”*

Haziran 2024 Kahramanmaraş



**Yunus Emre'nin**  
**Çıktım Erik Dalına Şiirini Tahmis**

Dilim üste yatırdım ölçtüm biçtim sözümü  
Dost yüzüne bakınca gördüm kendi yüzümü  
Gözlerimi kapadım bahar bildim güzümü  
*Çıktım erik dalına, anda yedim üzümü*  
*Bostan issi kakıyup der ne yersin kozumu*

Yaraladım türküyle dudağımı kanattım  
Yâr konuk gelir diye döşevimi donattım  
Düğün kurdum kendime hem aklımı oynattım  
*Kerpiç koydum kazana, poyraz ile kaynattım*  
*Nedir deyip sorana, bandım verdim özümü*

Gözyaşımın suladım ettiklerim bitmemiş  
Uçurduğum Ankalar Kafdağı'na gitmemiş  
Dallarımın ham kalmış meyvelerim yetmemiş  
*İplik verdim çulhaya, sarıp yumak etmemiş*  
*Becit becit ısmarlar, gelsin alsın bezini*

Gül uğruna gönlüme dikenini koklattım  
Sevincimi paylaştım derdime dert eklettim  
Ruhumun kapısında kervanları beklettim  
*Bir serçenin kanadın, kırk kağnıya yüklettim*  
*Kırk çift dahi çekmedi, şöyle kaldı kazını*

Kaç kez çıkmak istedim gönlüm ile sefere  
Vuruşmayı özledim göğsümü gere gere  
Kellesini koltukta götürür bin kefere  
*Bir sinek bir kartalı, salladı vurdu yere*  
*Yalan değil gerçektir, ben de gördüm tozunu*

Gözcü koydum gözümü aklım yollarda kaldı  
Daha oyun kurmadan rakibim alttan daldı  
Toparlanayım derken kaldırıp yere çaldı  
*Bir küt ile güleştim, elsiz ayağım aldı*  
*Güleşip basamadım, göyündürdü özümü*

Mührümü yitirince parmak bastım fermana  
Tor tosunlar kağıyla har götürdü harmana  
Sancılarım saçıldı hem yazıya yabana  
*Kafdağı'ndan bir taşı şöyle attılar bana*  
*Öylelik yere düştü, bozayazdı yüzümü*

Söz dilimde dolaşır mecalim yok demeğe  
Sofra hazır olunca herkes gelir kömeğe  
Yandığımla kalırım harcadığım emeğe  
*Balık kavağa çıkmış, zift turşusun yemeğe*  
*Leylek koduk doğurmuş, baka şunun sözünü*

Hasta kalktı ayağa sağlam olan inledi  
Koyun kaval çalınca çoban sustu dinledi  
Kulaksızlar dinledi kalp kulağı çınladı  
*Gözsüze fısıldadım, sağır sözüm anladı*  
*Dilsiz çağırıp söyler, dilimdeki sözümü*

Herkes düzgün okurken ben tersinden okudum  
Bülbül hasta düşünce ben yerine şakıdım  
Kevenleri eğirdim tezgâhımda dokudum  
*Bir öküz boğazladım, kakladım sere kodum*  
*Öküz issi geldi eydür, boğazladın kazımı*

Namertlerle oturup ekmeğimi bölmedim  
Şaklabanlık yaptılar inat ettim gülmedim  
Çiğnediler etimi öldürdüler ölmedim  
*Anda da kurtulmadım, nidesimi bilmedim*  
*Bir çerçi de geldi eydür, kanı aldın güzğümü*

Sevincimi dağıttım bana düştü gam keder  
Gece sürdüm aklımı ektim gönlüme bider  
Boz atlı Hızır gibi yürür önümde kader  
*Gördüm kaplumbağayı, yanın seğirdüp gider*  
*Sordum kanda gidersin, Kayseridir azimi*

Bir ümminin yazdığı müderrisler çözemez  
Gülün sözü bülbüle, karga kuzgun sezemez  
Mevt gemisine binen sığ sularda yüzemez  
*Yunus bir söz söylemiş, hiçbir söze benzemez*  
*Münafıklar elinden, örttü mâna yüzünü*

## *Acep N'ola Benim Hâlim*

*Eller gidip ben kalıcak, sinde yalnız olucak  
Münker'le Nekir gelicek, acep n'ola benim hâlim*

Bütün yönleri şaşırdım belli değil sağım solum  
Ağzımın tadı bozuldu sözü yetirmiyor dilim  
Artık mecalim kalmadı iki yana düştü kolum  
Kanım damardan çekildi artık yola çıkacağım

Ovuyorlar bağrımızı ya ateşle ya buz ile  
Vuslat aşısı pişirirler bağrımızdaki köz ile  
Gül atacak dostlar gitti taşlar dururlar söz ile  
Hiç aklıma gelmez idi tatlı candan bıkacağım

Kimler sözünde duracak kimler sözünden cayacak  
Elden ayaktan düşünce evlat iyal kim sayacak  
Ecel kuşu geldiğinde sesimizi kim duyacak  
Gözümü gökten indirdim yeryüzüne bakacağım

Kan damardan çekilecek hem betim benzim solacak  
Kimi içinden gülerken kiminin gözü dolacak  
Dört tekbirle arkamızdan namazımızı kılacak  
Bulut kalmadı gözümde nasıl ağıt yakacağım

Bir dost dahi olsa yeter doğruluğuma kefilim  
Malım mülküm paylaşılır kimse olmaz ki vekilim  
Baykuşlara mekân olur yaşadığım obam elim  
Et kemik yığını bentten bilmem nasıl çıkacağım

Neden benden önce gittin diye eşim darılacak  
Son sefere çıktığımda tahta atım yorulacak  
Toprak bağrını açacak boyum kadar yarılacak  
Yalnızlığı yorgan gibi üzerime çekeceğim

Yapraklarım dökülüyor geldi çattı ömrün güzü  
Kafdağı'nda bir masalmış dünyanın yokuşu düzü  
Artık kimse söndüremez bağrımızda yanan közü  
Yarın dağlar kaynayınca ateş olup akacağım



## *Allah Sana Sundum Elim*

*Görün acep oldu zaman, gönülden eyleniz figan  
Ölür çün anadan doğan, Allah sana sundum elim*

Nefsimle baş başa koysan nice olur acep hâlîm  
Zulmü görünce susarsam lal olur ağzımda dilim  
Başım bulutlarda gezer çoktandır bende değilim  
Rahmetinle sar sarmala bu yalan yurda bırakma

Derdim ile avunurken dertliler yoldaşım oldu  
Gam yurdunda dolaşırken aklım başımda kayboldu  
Azrail kapıdan baktı betim attı benzim soldu  
Şafi isminin aşkına dermansız derde bırakma

Daha yola koyulmadan boyum kadar yer kazıldı  
Musallaya yatırdılar dostlarım saf saf düzüldü  
Arayanlar bulsun diye tahtaya adım yazıldı  
Günahlarımla baş başa beni mezarda bırakma

Ne kazandım ne kaybettim acep nasıl olur sonum  
Üç beş gün yolculuk yaptım bir gölgede geçti günüm  
Okuntumu dağıttılar yakında olur düğünüm  
Ne asam var ne Musa'yım sen beni Tur'da bırakma

Bir kuş kanadına bindim ruhum bedenden çekildi  
Çeneme düğüm attılar kolum yanıma döküldü  
Kolsuz, cepsiz ve yakasız, dikişsiz gömlek dikildi  
Hicap perdem kalsın yeter başka bir perde bırakma

Kimi sevincinden ağlar kimi sancıdan gerilir  
Deliler aklını toplar akıllı her gün delirir  
Gece misafir olurum altıma döşek serilir  
Çenemi bağlamak için bezi namerde bırakma

Elbiselerim soydular sırtım üste yatırdılar  
Anadan üryan eyleyip temiz suya batırdılar  
Başımda el bağladılar cansız ata götürdüler  
Bizi yola salanları tipide karda bırakma

Bir yandan suyum ısındı bir yandan kefen biçtiler  
Veda avluda başladı dostlar sıraya geçtiler  
Refiklerim önden gidip yatacak yerim açtılar  
Başım yüzüm gül yarası kanımı yerde bırakma

Dört mevsimim bire düştü geçti gitti yağmur dolu  
Dünyayı dünyada koydum yen içine sardım kolu  
Bütün yönleri unuttum orda bilmem sağı solu  
Ulu meydana varınca bir ara yerde bırakma

Yârenlerim çekip gitti kalmadı yanımda kefil  
Kara toprağın koynunda titrer dururum sersefil  
Hesap anı geldi çattı bekliyorum mütevekkil  
Boynu bükük bir şekilde beni kenarda bırakma

Büyük kıyamet kopunca çöker üstüme gök tavan  
Anlarım ki kalmamıştır sesimi işitip duyan  
Eller gülüp eğlenirken evimize düşer şivan  
Canımızdan parçaları sen ah u zarda bırakma

Kimi baharı görmeden kapısında bulur güzü  
Kimi ocak yakmak için avucunda taşır közü  
Biter yalancı dünyanın üç gecesi dört gündüzü  
Kârı zararı unuttum beni pazarda bırakma

## *Aşıma Zehr-i Katil Katmışım Ben*

*Ağuya bal deyu parmak uzattım  
Aşıma zehr-i katil katmışım ben*

Kendimden kaçmama bir sürü neden  
Can kuşuma bir kafesken bu beden  
Yürürken önümde gölgemdir giden  
Nefsimin peşinde işim olmadı

Belimde azık yok çıkmışım yola  
Her kulun da borcu olur bir kula  
Vade dolar bir gün okunur sala  
Dünyaya dikili taşım olmadı

Pazarlarda al ver ettim batırdım  
Ben beni aradım bende yitirdim  
Çok konuştum birkaç ham söz yetirdim  
Gözyaşıma katık aşım olmadı

Nefsime zulmettim yitirdim hatrı  
Üstüme sinmiyor sünnetin ıtrı  
Aklımdan çıkardım salat-ı vitri  
Hiç hayra yoracak düşüm olmadı

Yorganım yok yastığım bir kayadır  
Aydınlıkta aradığım ziyadır  
Gerçek diye gördüklerim rüyadır  
Göge kanat vuran kuşum olmadı

Açlık çekmeyenler ekmeğin bölmez  
Kırıldı mı gönül sazı düzelmez  
İnsan bir muamma kolay çözülmez  
Derdi çiğneyecek dişim olmadı

Aklı kestim derisini sıyırdım  
Attığım her taşla kolumu kırdım  
Yenimi topladım içine dürdüm  
Sonbaharda kaldım kışım olmadı

Sağım solum dünya ile bezettim  
Bahar yazdan geçtim ömrü güz ettim  
Çokça yedim amma şükrü az ettim  
Öyle beri benzer eşim olmadı

Ne fayda eylesem ah ile vahı  
Düştü kalelerim kaybettim şahı  
Sıkıntıya batırmışım ervahı  
Tenimden toprağa koşum olmadı

## *Aşkın Odu Ciğerimi*

*Aşkın odu ciğerimi yaka geldi yaka gider  
Garip başım bu sevdayı çeke geldi çeke gider*

Âdemden ademe ırmak aka geldi aka gider  
Gece gündüz gözyaşını döke geldi döke gider  
Öksüz çocuk gibi boynun büke geldi büke gider  
Herkes dünya tezgâhında kilimini dokur gider

Yaramı açıp göstermem hâl dilinden anlayana  
Kendi kendime tutuştum pişiyorum yana yana  
Avazımı bir kuş gibi uçururum asumana  
Malı mülkü çok olanlar kara yere fakir gider

Yüzme talimine çıktım girdim aşkın denizine  
Baharı yazı yaşadım dayandım ömrün güzüne  
Ne doldurdum bilmiyorum heybemin iki gözüne  
Kendini sarraf zanneden kimi demir bakır gider

Belime doladım çıktım on metrelik ak kumaşı  
Kendimi bildim bileli nefsimle yaptım savaşı  
Dostlar için gül toplarım kendime atarım taşı  
Kibirlenerek gezenler gün gelince hakir gider

Günü saati gelince toplanacak ulu divan  
Can kafesten havalanır düşer ocağıma şivan  
Arkamızdan dostlarımız yaş dökerler mercan mercan  
Ecel kuşu geldiğinde akıl uçar fikir gider

Âdemoğlunun dünyada tükenmez ki emelleri  
Köşkler saraylar yapılır ama çürük temelleri  
Boylu boyunca uzanır yana dökülür elleri  
Dünyaya tamah etmeyen hem zengin hem zakir gider



## *Ayrık Geri Gelmeysin*

*Ayrık geri gelmeysin, gelip beni bulmayasın  
Bu devranı sürmeysin, ah nideyim ömrüm seni*

Yabanilerle oturdum bir gün olmadım medeni  
Gönlü koydum bir kenara besledim durdum bedeni  
Sürgün geldim bu dünyaya aradım durdum ben beni  
Ne diktim ne yetiştirdim yetirdiğim bilemedim

İnsan insanı yer iken koşup imdada gelmedim  
Bir yetimin bir öksüzün gözyaşlarını silmedim  
Kazık çaktım bu dünyaya ölmeden önce ölmedim  
Sermayemi nerde nasıl batırdığım bilemedim

Konuşması gerekenler dilini ısırır susar  
Hak-hakikat tartısında haksızlıklar ağır basar  
Gökler titrer yer sarsılır ruhumuza verir hasar  
Kiminle düşüp kalktığım oturduğum bilemedim

Kervan yola dizilince uyuyup da kalmayasın  
Cimrilerle dost olanın kapısını çalmayasın  
Sözünde er olmayanla bir emanet salmayasın  
Sen ne koydun ben ne aldım getirdiğim bilemedim

Daha elifi bilmeden ben bu dersi geçtim dersin  
Ahkâm keser sözü budar kelim bağında bitersin  
Bedestene meta yığar dünya kervanın yedersin  
Gözümü gözüm üstünde yatırdığım bilemedim

Eski zamanlarda kaldı yoksulla ekmek böldüğüm  
Bir gün olsun hiç olmadı çok ağlayıp az güldüğüm  
Gönül istiyor göreyim ölmeden önce öldüğüm  
Getirdiğimi unuttum götürdüğüm bilemedim

Hâl dilinden anlamaza gidip içini dökersin  
El buğdayı ekip biçti sense pıtırak ekersin  
Ecel kuşu pervaz vurur devamlı keseden yersin  
Yalan dünya koşusunu bitirdiğim bilemedim

## ***Bana Seni Gerek Seni***

*Aşkın aldı benden beni, bana seni gerek seni  
Ben yanarım dün ü günü, bana seni gerek seni*

Gönül dükkânına almam ardından gıybet edeni  
Kendi hâline bıraktım dünya peşinden gideni  
İçime bir ateş düştü hem sardı ruhu bedeni  
Çiğliğimden arınayım döndürerek pişir beni

Derdim dermanım olmuştur dertsiz kalsam dövünürüm  
Şakilerden af dilemem kendi kendim savunurum  
Burnumu gökte gezdirmem daim yerde sürünürüm  
Gönlümü bir kartal eyle karlı dağlar aşır beni

Onun yüzünü güldürür bunun benzini soldurur  
Onları akıllandırır bunları dağa kaldırır  
Kimini kekre bırakır kimini erken oldurur  
Bu dünyanın ağacından yettiğimde düşür beni

Ne oldu da kanatlandı uçu yüzümdeki neşem  
Güz kapıya dayananda açmadan soldu menekşem  
Artık dünya pazarında el eteğimi çekmişem  
Dünya kirinden arındır bekliyor teneşir beni

Kim dikti ki kim dikecek dünyada kalacak direk  
Heva ve heves peşinde çatlatan çatlatsın yürek  
Üryan gelip gidiyorum karanlıkta yürüyerek  
Börtü böceğe yem etsin varsın oç dört beşer beni

Dosttan merhem gelmeyince kabuk bağlamaz yaralar  
Dil-i mecruh dua kılar sözü söz ile saralar  
Yad avcılar çıkagelir hasret okuyla yaralar  
Sana doğru çırpınırım kanatlarım taşır beni

Yola çıkan elbet bir gün tamamlar döner seferi  
Konup göçtüğü dünyada söner gözlerinin ferî  
Verilen mühlet alınmaz ne ileri ne de geri  
Boyun büktüm bekliyorum çağırısın mübaşir beni

Say ki üç beş gün yaşadım dünyada kalmadı tadım  
Ruhumu aşkınla yudum ben seni bende tanıdım  
Sevdaya değdi kanadım yüzümü secdeye kodum  
Sevdiklerimle birlikte eyle haşir neşir beni

**Yunus Emre'nin**  
**Göz Açmış Yummuş Gibi Şiirini Tahmis**

Ayaklarım yere basmaz gök üstümden uçmuş gibi  
Yaram tomurcuğa durdu derdim çiçek açmış gibi  
Yalan dünya pınarından bir avuç su içmiş gibi  
*Geldi geçti ömrüm benim, şol yel esip geçmiş gibi*  
*Hele bana şöyle gelir, şol göz açıp yummuş gibi*

Sinem ol yâr hasretiyle ezelden beri yanıktır  
İsterse dil yalan desin, kalbim her dem uyanıktır  
Sevda damından düşenin kafası kalbi sınıktır  
*İşbu söze Hak tanıktır, bu can bu gövdeye konuktur*  
*Bir gün ola çıka gide, kafesten kuş uçmuş gibi*

Sözün doğrusunu söyle yarası olan inciye  
Has kumaşı telef etme götür usta dikinciye  
Mana ehli simyacıdır sözü çevirir inciye  
*Miskin âdem oğlanını, benzetmişler ekinciye*  
*Kimi biter, kimi yeter yere tohum saçmış gibi*

Çıngı düşer olur yalım yana yana çıkar közüm  
Hesap kitap sırasında tartıya çekilir sözüm  
Ah efendim yardım eyle anam babam var öksüzüm  
*Bu dünyada bir nesneye, yanar içim göynür özüm*  
*Yiğit iken ölenlere, gök ekini biçmiş gibi*

Tutup sinesin sinene sine bilip sardın ise  
O hep senden kaçır iken sense ona vardın ise  
Derdini derdinden bilip sevincini kardın ise  
*Bir hastaya vardın ise, bir içim su verdin ise*  
*Yarın anda karşı gele, hak şarabın içmiş gibi*

Bugün avazın çıkarken yarın sesin düşer pese  
Sakın ola gamdan deme gözünü kaplayan sise  
Merhamet denen kumaştan diktir kendine elbise  
*Bir miskini gördün ise, bir eskice verdin ise*  
*Yarın anda karşı gele, hulle donun biçmiş gibi*

Sela verilir adına eşin dostun hep koşarlar  
Yakasız gömlek dikerler topraktan evin eşerler  
Yılan çayan bayram eder, nazik tenin bölüşürler  
*Yunus Emre bu dünyada, iki kişi kalır derler*  
*Meğer Hızır İlyas ola, ab-ı hayat içmiş gibi*

## ***Ben Dost ile Dost Olayım***

*Ben dost ile dost olayım canımı feda kılayım  
Ölmezden evvel öleyim dünya bâki kalmaz bana*

Sana kalmayan bu dünya gün gelince kalmaz bana  
Seher yeli nerde kaldın dost kokusu gelmez bana  
Gözyaşım la suladığım tomurcuk gül solmaz bana  
Nadan ehli nerden bilsin yâr peşinde dolandığım

Bütün kapılar kapansın senin kapını çalayım  
Aşılansın bulutlarım sağanak yağmur olayım  
Çevirip akan ırmağı kendi bendime dolayım  
Ben beni yıkarak aktım yeter artık bulandığım

Gönlü ile göremeyen ya kör olur ya da şaş  
Güz el sallayıp gidiyor bekliyorum kara kışı  
Hasret ateşiyle yandım bağrımdaya pişirdim taşı  
Geldim kapına dayandım sensin senden dilendiğim

Her hâlime şükrederim derdim kaynatır kanımı  
Ayağım altına aldım yalan dünyalık sanımı  
Kapıda atım kişnerse demem şimdi zamanı mı?  
Yeter artık bu dünyanın kundağına belendiğim

Gönlü tok, gözü açlara nasıl bir sofraya sereyim  
Başboş bulutlar gibi dağıldım pare pareyim  
Geziyorum şardan şara yeryüzünde âvâreyim  
Kendi kendimi keserim yetmedi mi bilendiğim



Ben beni bildim bileli gönül yurdunun gülüyüm  
Çıplak gözle bakan görmez ben kendimde gömülüyüm  
Avuçlayan dikkat etsin sönmemiş ocak külüyüm  
Dertler yoldaşım olalı yok derdimden ilendiğim

Hasret mevsimi gelende dostun gözünde tüterim  
Hamlık ömür boyu sürmez ölmeden önce yeterim  
Aklım başımdan uçunca kendi içimde yiterim  
Nefsimden gayrıya olmaz gücendiğim alındığım

Âdemin neslinden gelen gün gelince olur adem  
Can çekilir bedenimden zaman biter dolar vadem  
Herkes başımdan gidince melekler alır ifadem  
Darbimeselerde kalır yeryüzünde salındığım

## ***Bencileyin Gülmedik Baş***

*Yürü fani dünya, sana gelende gülmüş var mıdır?  
Bencileyin gözü yaşlı, ağlayu kalmış var mıdır?*

Yaprakların sararıyor mevsimin sonbahar mıdır?  
Kış mı dayandı kapına saçlarındaki kar mıdır?  
Kara topraktan başkası sana gerçekten yar mıdır?  
Gün gelecek gözlerini kara bulut bürüyecek

Bedenimi terler basar sinemde harlanır közüm  
Uzaklara daldığımda yakınları görmez gözüm  
Derdimi kime diyeyim hem yetimim hem öksüzüm  
Kelimeler bir çığ gibi üzerime yürüyecek

Zamanla eskidi soldu sözle dokuduğum kumaş  
Araya ayrılık girdi ne sır kaldı ne de sırdaş  
Gün ikindiye dayandı gölgem uzar yavaş yavaş  
Gün dağların arkasında bir mum gibi eriyecek

Yaratılanı hoş gördüm incitmedim bile bile  
Hangi pazara çıktıysam olmadı malımda hile  
Ne dalında bir gül kırdım ne taş attım bir bülbüle  
Yağmur bekleye bekleye dudaklarım kuruyacak

Gönlüm yüce dağlar aşıp gelip düz ovada şaşıp  
Kendi önünü görmeden başkasına kuyu deşip  
Bu dünyaya tamah edip nefsinin peşine düşüp  
Beni kendinde yitirip dönüp bende arayacak

Ben beni yendim çok şükür benlik atıyla yarışıp  
Boz bulanıkken duruldum aktım deryaya karışıp  
Düşmanlarımı çoğalttım gönül kıranla barışıp  
Bunca camdan dost eyledim ne işime yarayacak

Acı, tatlı, yağlı yavan besmele çekerek yerim  
Sofradan aç kalksam dahi her hâlime şükür derim  
Kuşanırım pusatımı dosta doğru her seferim  
Kim kime kılıç çekecek kimi kimden koruyacak

Bir hırka bir lokma için dökerim toprağa terim  
Hâl hatırım soran varken dünya malını neylerim  
Varsın taşlayan taşlasın gelip geçti heyheyerim  
Kim yüzüme baka baka saçlarını tarayacak

Başpehlivan olmak için nefsim ile güreşirim  
Biraz yanmayı öğrendim aşkın nârıyla pişerim  
Gözlerimi kapayınca yârin peşine düşerim  
Bir gün dostlar üstümüze kara toprak kürüyecek

Senden yağmur diliyorum bulutlarım pare pare  
Belki bugün belki yarın çıkacağım son sefere  
Kanat vurunca can kuşu beden girer kara yere  
Etim kemiğim kefenim tahtalar da çürüyecek

## ***Bildiklerim Unutmuşum***

*Ayırksı nesne tutmuşam, bildiklerim unutmuşam  
Canımı aşka atmışam, anda ne buldum bilmezem*

Kara bulutlar yoldaşım benden bana dökülmezem  
Hâl dilinden anlamaza eğilmezem bükülmezem  
İçimde bir zindandayım nasıl şardan şara gezem  
Var mı bana yoldaş olup gönlü ile dolaşacak

Bahçelerde gül yolmuşum dosta pıtırac satmışım  
Kargalara alkış tutup bülbüllere taş atmışım  
Mecnun ile dost olmuşum akla delilik katmışım  
İş arayanlar buyursun köz üstünde çalışacak

Utanmayı bilmeyenler ne bilsin arı namusu  
Haraç mezat satılıyor iki dünyanın tapusu  
Ark altından bostan satan kendine saklar tamusu  
Odundan çıra yapan kor ateşle buluşacak

Tamu: *Cehennem*

Tüye teleğe bürünen kuş yuvada sekip durur  
Mavi gökleri arzular ama toprak çekip durur  
Kanatları yana düşer iki gözü bakıp durur  
Gönlüyle seferde olan maksuduna ulaşacak

Sözün yetiğini seçer ham olanlarını yolmam  
Merde derdimi söylemem namert kapısını çalmam  
Ben beni bende ararım beni bir gün bende bulmam  
Ortak arayıp dururum yok aklımı bölüşecek

Dizde dermanım tükendi gidemez oldum kastıma  
Her gün alıcı kuşları uçuruyorlar üstüme  
Boşaldıkça doldururum aşk şarabını testime  
Benimle yoldaş olanlar sarhoşluğa alışacak

Sana gizli olan yoktur hâlimiz ortada Hüda  
Sersefil bekleyip durur senin kapında bu geda  
Varım yoğum kuru canım o da sana olsun feda  
Bana eksik söz söyletme sözüm ile çelişecek

## ***Bir Dem Gelir***

*Bir dem gelir söyleyemez, bir sözü şerh eyleyemez  
Bir dem cehalette kalır, nesne bilmez nadân olur*

Bakmasını bilene her güzel bir ceylan olur  
Besmeleyle piştiğinde bir bardak su beyran olur  
Aşkın çingisi düşünce od üstünde seyran olur  
Kendi derdine yanarak pişmesini öğrenirsin

Bahri olmayanlar için bulunmaz deryanın dibi  
Anan baban öldü ise yakın durmaz emmi bibi  
Malı mülkü talan olup göçüp gidince sahibi  
Gözyaşlarının bendinden taşmasını öğrenirsin

Nefsi önünde yürüten onu daha bağlayamaz  
Yarasını yaralının yarasıyla dağlayamaz  
Kalbi taşlaşan insanlar bir kez bile ağlayamaz  
Yalan dünyanın işine şaşmasını öğrenirsin

Attığını vuranların söner gözlerinin ferî  
Uçan konar konan uçar her kuş tamamlar seferî  
İster sultan olsun ister başkaldıran yeniçeri  
Düz bir yolda atın sürçer düşmesini öğrenirsin

Yol tarifi yapmak zordur sağırlara ve körlere  
Köle gibi davranırlar kapısında nökerlere  
Gözü gibi bakan yoktur sözünü tutan erlere  
Derdin ile karlı dağlar aşmasını öğrenirsin

Saklı gizli ayan olur, ayan olanlar kaybolur  
Âdemoğlu çifte suret insan olur şeytan olur  
Gönlü ile bakan kişi karanlıkta yolu bulur  
Susayınca gözlerinin çeşmesini öğrenirsin

Borcu yükleyip gitmek yok bu dünyadaki kefile  
Ey yol ehli olan yolcu yola düzüldü kabile  
Aldandığın yeter artık insan denen bu gabile  
Kendi elin ile kabrin deşmesini öğrenirsin



## *Bir Gün (Ağlayu Ağlayu)*

*Ben yryem yana yana, gözüm yaşı dne kana  
Bir gün de karanlık sine girem ağlayu ağlayu*

Yeryüzünü dolaşayım kara bağlayı bağlayı  
Gz gz olsun yaralarım gezem dağlayı dağlayı  
Varsın aksın gözyaşlarım her gün çağlayı çağlayı  
Akıp durayım bendime dolduğumu bilmeyeyim

Eleđi duvara astım ne ita var ne de unum  
Yar yüzünde yürüyorum kime duyurayım nm  
Okuntumu dağıtırım nasip olur mu düğünüm  
Derdim ile avunayım güldüđümü bilmeyeyim

Kovanımı yağma ettim dağıtırım ona buna  
Ekmeğimi katık ettim gözyaşıma bana bana  
Menzil uzak ben yorgunum yürüyorum kona kona  
Seni arayıp durayım bulduğumu bilmeyeyim

Dünya konaklama yeri hem âlime hem zalime  
Nefis putuna tapanlar karşı çıkmaz mezalime  
Sıra bana gelip bir gün kanatlanınca ölüme  
Yeryüzünün neresinde olduğumu bilmeyeyim

Asıl nefsi ile olur insanoğlunun savaşı  
Toprak kendine benzetir kaybeder kirpiği kaşı  
İki nefer gibi durur baş ucunda hece taşı  
Ben önceden öleyim de öldüğümü bilmeyeyim

## *Cana Kıyan Gelsin*

*Kanaat hırkasın geydim, selâmet başını çektim  
Melâmet gömleğin biçtim, ârif olup giyen gelsin*

Vicdanı cepte taşıyan gözyaşını nasıl silsin  
Eğrilerle düşüp kalkan doğruları nerden bilsin  
Kendi kendini bilmezler meclisimizden çekilsin  
Bir ayna gibi yüzüme bakmayanla işim olmaz

Endazesiz konuşana sözümü tartıp söyledim  
Zengin sofrasından kaçtım yoksullarla soğan yedim  
Hem karnım hem gönlüm doydum her hâlime şükür dedim  
Yalan dünyadan elini çekmeyenle işim olmaz

Tacımı ateşe attım nefis heykelimi yıktım  
Beş kez huzuruna çıktım el bağlayıp boyun büktüm  
Gözümü toprağa diktim benden bana yağmur döktüm  
Kendi bendini taşıyıp yıkmayanla işim olmaz

Yokluk hırkasın giymeden hayra şerre akıl ermez  
Dünya kadar varı olsa azalır diyerek vermez  
Başını gökte gezdiren gönlünü toprağa sermez  
Bir gün insan çarsısına çıkmayanla işim olmaz

Dostu bağdan kovaladım vermedim salkım üzümü  
Beni bende görmeyince cana çevirdim gözümü gözümü  
Bu dünyada yanmak için körüklüyorum közümü  
Aşkı için harmanını yakmayanla işim olmaz

Yâr hasretiyle yanmayan turnalarla haber salmaz  
Mertler ile düşüp kalkan namert kapısını çalmaz  
Dost yurduna hicret eden kara kışta yolda kalmaz  
Aşkı için gönül teri dökmeyenle işim olmaz

Yüzme talimin bitiren bahriler ummana dalmış  
Ömrü beklemekle geçmiş gözleri ufukta kalmış  
Sırtına saplanan oku canana okuntu salmış  
Gönül tarlasını sürüp ekmeyenle işim olmaz

## *Değilim Kal ü Kıylde*

*Değilim kal ü kıylde, ya yetmiş iki dilde  
Yâd yok bana bu elde, anda bilişip geldim*

El salladın uzaktan mutlandım koşup geldim  
Kara kışta dağları tırmandım aşıp geldim  
Kendi bendimi yıkıp dışıma taşıp geldim  
Seni sende aradım bulamadım bir türlü

Pay edene pay kalmaz ne avuçta ne elde  
İnsan kuru kütüktür sevgi yoksa gönülde  
Hazan vakti gelince susar gül de bülbül de  
Toparlanıp kendime geledim bir türlü

Yüzüne baksa anlar hâl bilen dost hâlerinden  
Ağzı dili olanlar sözü sağır dilinden  
Arındırır kalbini dedikodu ve kinden  
Kimden niçin korkarsın bilemedim bir türlü

Senelerdir sürüyor nefsim ile savaşım  
Her seherde içime akar durur gözyaşım  
Her gün üç beşi göçer tükeniyor taydaşım  
Yetmek elimde değil olamadım bir türlü

Sözü koynuna alır saklar durur asuman  
Üstümüzde yel gibi esip geçiyor zaman  
Azrail'e sunacak yok elimde bir emân  
Bu dünyadan bir lezzet alamadım bir türlü

Sözle başım yardılar derdim ile sardılar  
Daha yola çıkmadan türlü tuzak kurdular  
Çiçeklerin üstüne basıp keven derdiler  
Yaralarımın derman çalamadım bir türlü

Ben kendimi ararken kendi kendimden geçtim  
Gözlerimi kapadım senin yolunu seçtim  
Ölmeden önce öldüm kendi kefenim biçtim  
Musallada bir saat kalamadım bir türlü

Asam yoldaşım oldu yola çıktığım anda  
Belki üç gün kalırım konakladığın handa  
Silkelenip kalkarım kalk borusu duyanda  
Deliksiz bir uykuya dalamadım bir türlü

**Yunus Emre'nin**  
***Dünyaya Çok Gelip Gittim Şiirini Tahmis***

Çok dolaştım orda burda bir gün kendimde değildim  
Kalktım gittim ol sultana hem huzurunda eğildim  
Artık ham sözle işim yok ağzımı yıkadım sildim  
*Beni bunda veribiyen, bilir ne işe geldim*  
*Kararım yok bu dünyada, giderim yumuşa geldim*

Pazarda kenarda durdum sözleri yetirip sattım  
Toprağı döşek eyledim göğü üzerime attım  
Ne bir görgüsüzlük yaptım ne de bir gönül kanattım  
*Dünyaya çok gelip gittim erenler eteğin tuttum*  
*Kudret ününü işittim, kaynayuben cuşa geldim*

Kendi kendime zulmettim bu tatlı canımdan bıktım  
İnsan içinde dolaştım gönlü yükseklere baktım  
Kendi yağmurumla yundum boz bulanık olup aktım  
*Sert söz ile gönül yıktım, od oldum canları yaktım*  
*Sırrımı âleme çaktım, bu halka temaşa geldim*

Bir gün derdini sormadım bakıp geçtim her öksüze  
Kendi kendime küs gittim yatırdım sinemi köze  
Tutuldu o mahir dilim derdi dökemedim söze  
*Âşık oldum ay yüze, nisar oldum bal ağıza*  
*Nazar kıldım kara göze, siyah olup kaşa geldim*

Elbet bir gün son bulacak yalan dünyadaki gezi  
Kapımıza güz dayandı geçti gitti ömrün yazı  
Ektiğimi eller biçti kaldı tarlada firezi  
*Ben oldum İdris terzi, Şit oldum dokudum bezi*  
*Davûd'un görklü âvazı, âh edip nalişe geldim*

Burnum ile göğşe baktım ağzım üstüne yıkıldım  
Dostun kara toprağına bir fidan oldum dikildim  
Gıybet meclisinden kalktım kendi odama çekildim  
*Musî oldum, Tur'a vardım, koç oldum kurbana geldim*  
*Ali olup kılıç saldı, meydana güleşe geldim*



Yedi başlı ejderhayı yedi urgan ile boğdum  
Ne başkasına sığındım ne kendi içime sığıdım  
Avuçladım gökyüzünü kara bulutları sağdım  
*Ay oldum âleme doğdum, bulut oldum göğe ağdım*  
*Yağmur olup yere yağdım, nur olup güneşe geldim*

Saki oldum meyhanede aşk şarabı içenlere  
Dost yurduna kanat açıp turna olup uçanlara  
Aşkın pazarına varıp inci mercan saçanlara  
*Kalü kıylden geçenlere, yolda gözü açanlara*  
*Anlayuben seçenlere, vakıa olup düşe geldim*

Gittiği yere götürür esrik başım bu dumanı  
Düğmesiz libasa sattım iki kapılı bu hanı  
Ben âdemi adem kıldım candan isteyip cananı  
*Benim ol dertler dermanı, benim ol marifet kânı*  
*Benim Mûsi-i İmrâni, Tur dağından aşa geldim*

Altmış yıldır yürüyorum başım açık yalın ayak  
Hiçbir dağın ardında yok sürü yatırmaya koyak  
Dost arayıp duruyorum yok mudur sırtıma dayak  
*Yolum sana oldu durak, sabakın söyleyendir Hak*  
*Yunus Emre'm dilinde, Hak olup dile düşe geldim*

## *Ecel Ere Ölem Bir Gün*

*Ey yârenler, ey kardeşler, ecel ere ölem bir gün  
İşlerime pişman olup kendözüme gelem bir gün*

Ektiğim sözler tükenir kurur ağzım dilim bir gün  
İki kapı arası yol biter dolar çilem bir gün  
Baykuş yuvasına döner yurdum yuvam elim bir gün  
Bedenimden ayrılıyorum berzah yurduna geçirim

Çenemi bağlayın gelsin alıp götürsün vekilim  
Boşa bühtan eylemeyin topraktır asıl sevgilim  
Üstüme çarşaf örtülsün altıma serilsin kilim  
Sekiz karış kara yerde ne ekerim ne biçirim

Bir ağıt yanmaya başlar türküler uçar yemene  
Efkâr çöker duman duman damlalar düşer çimene  
Sessiz gemi demir alır kimse yanaşmaz dümene  
Dalgaların arasında rotayı kendim seçerim

Af dilemeye yetmedi bu dünyadaki zamanım  
Damarlarımdan boşaldı toprağı suladı kanım  
Artık kimseler kıramaz ne kolum var ne de yenim  
Yerimi yurdumu buldum kondum artık zor göçerim

Münker nekir baş ucumda kimse bilmez hâlim nice  
Az okudum az işittim burda her soru bilmece  
Karanlık bir odadayım ne dolap var ne çekmece  
Bütün yönleri kaybettim ortalıkta çarnaçarım

El âlem işine koşmuş, sen kendine yetmemişsin  
Gam yurdundan canan gelmiş çağırılmışlar gitmemişsin  
İmrenmişsin bülbüllere gül dalında ötmemişsin  
Dünyayı dünyada koydum sonsuza kanat açarım

## *Elif'ten Be'yi Bilmeyen*

*İşbu meclise gelmeyen, anup nasihat almayan  
Elif'ten be'yi bilmeyen, okur kişi olur bir gün*

Dalında tomurcuk döken her gül açar solar bir gün  
Cam gibi parlayan göze kara toprak dolar bir gün  
Ötelerden atılan ok, tatlı canı bulur bir gün  
Gizlenecek yerin de yok kaçır yerin kalmayacak

Bu dünyada mukim gibi nefsine dükkân açarsın  
Şükürsüz savıp günleri har vurup harman saçarsın  
Her gün bir dağa çıkarsın soğuk sulardan içersin  
Dünya dünyada kalacak gölgeğin olmayacak

Yardımdan etmesini bilmez gönül kesesi dolmayan  
Merdivin kıymetini bilmez namert kapısın çalmayan  
İnci hayal eder durur deryalar içre dalmayan  
Uzak yakın kaybolacak gözler ufka dalmayacak

Kimi akıl, kimi cahil, kimi bay kimi sefiller  
Hepsi de toprağı besler, yerlerinde eser yeller  
Arif bildiğın unuttur; nice cahil yordam beller  
Badısaba yeli bile kapıları çalmayacak

Boylu boslu civanmertler ahu gözlü kaşı yaylar  
Kimi sıcakta kavrulur kimi yaylasını yaylar  
İbrahim kurbanı keser muhtaca ulaşmaz paylar  
Kara yere giden insan tekrar geri gelmeyecek

## *Ey Dost Senin Aşkın Odu*

*Ey dost senin aşkın odu, ciğerim pare baş kılar,  
Aşkından yanar yüreğim, yandığım bana hoş gelir.*

Bir yüreğe çingı düşse ateşi içime dolar  
İnsan, yapraklı ağaçtır; mihrican gelince solar  
Badısaba kapımızı zamanlı zamansız çalar  
Toplar sarı yaprakları kara toprağa yatırır

Yaralarım kabuk tutmaz kim görmüş sefa sürdüğüm  
Ben beni nasıl çözerim aklım olmuşken kördüğüm  
Yalan dünya tarlasında boyum kadar yer sürdüğüm  
Kimi pıtarak biçerken kimi gonca gül bitirir

Gözyaşımı katık ettim üç öğün yediğim kum aş  
Benimle bir sine girsin eynime giydiğim kumaş  
Hece taşlarım yıkılsın bitsin üstümde karabaş  
Dostlarım koklayıp geçer nadanlar yolar götürür

İçmek istemezsin lakin ecel şurubu yutulur  
Can bedenden kanatlanır dil susar çene çatılır  
Gül yarası kanar durur taş yarası unutulur  
Her sonbahar arkasında elbet kara kış getirir

Sert söz gönül evin yıkan hoş söz asumanda kalan  
“Mal da yalan mülkte yalan var biraz da sen oyalan”  
Et kemikten ayrılmadan evin barkın olur talan  
Dar gününde senden kaçan mülkün üstüne oturur

Sözü tartıp söyleyenin inci dökülür dilinden  
Derdini yoldaş bilenler anlar dertlinin hâlinden  
Aşkın ocağında yanan yeniden doğar külünden  
Mecliste ariflik yapar dil altında söz yetirir

Masivaya kim dalmadı gökçe hayaller kurmadı  
Har vurarak harmanını fırtınada savurmadı  
Dosta serdiği sofrada yüreğini kavurmadı  
Kimi şükür eder kalkar kimisi ocak batırır

Eğriler odun taşısın sen söyle sözün düzünü  
Zaman kısa menzil uzak kat gecene gündüzünü  
Cehennemde yanmak için kendin taşırsın közünü  
Deliler aklını bulur akil olanlar yitirir



## *Gayri Yüze Nice Bakar*

*Yürek yanar, yaşım akar, şu gözlerim yola bakar  
Gayri yüze nice bakar, Hak cemalin gören kişi*

Burnu gökte gezenlerin ne dostu olur ne eşi  
Haram yemeye alışır her gün keskinleşir dişi  
Şer işlerle hemhâl olur hayır olmaz hiçbir işi  
Derdi dünya olanlardan yalın ayak kaçıyorum

Sen kendini tanımadan ne okuttun ne okudun  
Şükürsüz sofradan kalktın bilemedin ağzın tadın  
Gece gündüz yapıp durdun dedikodusunu yâdın  
Cahillerle aramdaki mesafeyi açıyorum

Elif cüzüne bakmadın boşuna gittin okula  
Kucakladın bu dünyayı tamah ettin üç beş pula  
Bir gün sofranı açmadın ne yetime ne de dula  
Suya hasret kaldığımda gözyaşımı içiyorum

Deryaya dalmak isteyen göçer çayın kenarından  
Derdiyle demlenen kişi ilenmez ah u zarından  
Seher vakti suyun içer gözlerinin pınarından  
Gönül toprağını sürüp sevgi ekip biçiyorum

Aşk ateşiyile tutuşan er kişiyi gölge yakar  
Avuçlarından kuşları uçurarak yola çıkar  
Gözyaşıyla abdest alır; gözün, yüzün, özün yıkar  
Kâh kendimi arıyorum kâh kendimden geçiyorum

Sözü doğru söylemeyen eğriyle meydana çıkar  
Kendini görmek isteyen dostunun yüzüne bakar  
Ben gönül yapmak isterim bir kibirli gelip yıkar  
Camdan-candan dostlarımı yavaş yavaş seçiyorum

Vicdansız olanlar yakar kurunun yanında yaşı  
Nimet olarak görmezler sofrada ekmeđi aşu  
Söz söylemeyi bilmeyen cahil başlatır savaşı  
Altmış yıldır kanat vurdum aha kondum göçüyorum

## ***Gelen Geçer, Konan Göçer***

*Gelen geçer, konan göçer, nasip oldukça yer içer  
Ecel ömre kefen biçer, anadur ölümün zinhar*

Kendini bilmeyen kişi ya aldatır ya aldanır  
Yâr için yola çıkanlar yoldaşını yolda tanır  
Emanet verilen mülkü herkes kendisinin sanır  
Yarı aç yarı tok gider bu dünyaya doyan olmaz

Kimi derdini severken kimi dertten kalır naçar  
Yoksulluğa güler geçer şükredip avcunu açar  
Kimi yerde sürünürken kimi gönüllerde uçar  
Yarasını yâr yaranın sancısını duyan olmaz

Kimi feryat figan eder kimi içten içe ağlar  
Kimi saçın başın yolar kimi sinesini dağlar  
Ölü canlar diriliyor ölenle ölüyor sağlar  
Can kafesten uçtuğunda hatırını sayan olmaz

Gönlü ile bakanlara yakınlaşır her gün ırak  
Penceren hüznü açılır kapıya dayanır firak  
Her yolcunun ineceği göğün altında son durak  
Hiç kimse kendi yerine başkasını koyan olmaz

Gören gözetken bağışlar her insana az çok kemal  
Sanırsın ki dinlediğin Kafdağı'nda geçen masal  
Sana mezarlığa kadar yoldaş olur üç beş hamal  
Sürünü kurtlar kovalar ben yayayım diyen olmaz

Sözün safisinden fazla söylediklerin yalandır  
İhlas ile dikmediğin bağın bostanının talandır  
Uzak yola çıkacaksan yanında azık bulundur  
Yolunu gözleyen olmaz nerde kaldın diyen olmaz

Feri söner gözlerinin yüzünden okunur hâlin  
Yastıkta kalır düşlerin seni terk eder hayalin  
Sesin senden uzaklaşır ağzında kaybolur dilin  
Göz yaşlarıyla yüzünü senin gibi yuyan olmaz

Kaçmakla kurtuluş olmaz gelecek dehşetli günde  
Sen ne kadar kaçsan ondan bir bakarsın sıra sende  
Bir kuş olup kanatlanır o tatlı canın bedende  
Münker nekir hesap sorar elinde bir beyan olmaz

Toy kuruldu ve dağıldı istediğin ağıdı yak  
Can bedenden çekilirken bağlanır çene ve ayak  
Oğlun kızın çekip gitti inanmazsan dön de bir bak  
Sesin bir boşluğa akar feryadını duyan olmaz

“Azrail’in gelir kendi ne ağa der ne efendi”  
Hana geldin gelmesine sanmayasın yağmur dindi  
Börtü böcek hücum eder kara toprak yıkar bendi  
Seni kollayıp gözeten arkanda bir sayen olmaz

## *Ger Taş İsen Eriyesin*

*Bunlar bir vakit beyler idi, kapıcılar korlar idi  
Gel imdi gör, bilmeyesin, bey hangisidir ya kulları*

Yan üstüne yata yata delinip gitmiş yanları  
Toprak sünger gibi emmiş akmış damarda kanları  
Üç beş kemik bir tutam saç üzerinde yok donları  
Hâline acır geçerim dünya benim diyenlerin

İnsan yerine koymayan kapısındaki kulları  
Altın akçeyle ararlar günah taşır hamalları  
O dehşetli günde kopmuş tutunacak tüm dalları  
Yardıma bile koşmaz hatırını sayanların

İnsan çarşısında gezip kendisini üstün sayan  
Cümle âlem muhtaç iken malın üstüne mal koyan  
Komşuları aç yatarken her akşam kebab yelleyen  
Arasında pay edilir yılanların çıyanların

İsterler ki bin yaşayıp ölüm nedir bilmeyenler  
Acıları tatmayalar saçın başın yolmayanlar  
Sofraya fakir çağırıp ekmeğini bölmeyenler  
Hesabını ödeyemez gözyaşıyla doyanların

Tokgözlü asiller ile dost olamaz açgözlüler  
Âmâlar özüyle bakar, asıl âmâ kem gözlüler  
Yâr yolunu bekleyenler yavuklular ya sözlüler  
Haddi hesabı sorulur sözlerinden cayanların

Görmek istediğın görür bazen bakar körler idi  
Kudret helvası, bal kaymak, bıldırcınlar yerler idi  
Sözü dilinde tartmadan yerli yersiz derler idi  
Yanında yer alırlardı iftirayı yayanların

Üzerinden yıllar geçmiş asumanda yitmiş sesi  
Göğsünün içi boşalmış alıp veremez nefesi  
Toprak dolmuş gözlerine dünyada kalmış hevesi  
Gideceğı yol tükenmiş atlıların yayanların

Azığın hazır eyleyen er geç demez çıkar yola  
Şükür demeyi bilene amelleri yoldaş ola  
Kucaklayıp bindireler seni taşıyacak sala  
Ölümünden ibret alsın kefen biçip yuyanların



## ***Gündüzleri Olmuş Gece***

*Kimi yiğit kimi koca, gündüzleri olmuş gece  
Kimi derviş kimi hoca, mümin muhakkikler yatır*

Ariflerin meclisinde cahil fikrini dayatır  
Cahillerin keskin dili dostun yarasın kanatır  
Dua, niyaz bilen kişi, gök sofrasını donatır  
Gönlünü pervane eyler yanana dek döner durur

Sen ne kadar da uzatsan hayat sözü iki hece  
Kimisi yerde sürünür kiminin makamı yüce  
İbret almayan ne bilsin yatanların hâli nice  
Üstü toprak dama benzer altı fırın yanar durur

Ne altında ne üstünde çar çaputları çulları  
İki yanında duruyor hiç kavuşmuyor kolları  
Çoktan sönmüş ocakları savrulup uçmuş külleri  
Evinin saçaklarına kör baykuşlar tüner durur

“Ah demişler oh demişler zaman bir kesim demişler”  
Bağ bozumu çıktıktan geçmiş dalından düşmüş yemişler  
Ne odun var ne de kazan “soğuk suyla yıkamışlar”  
Ardından ağlayanların gözyaşları diner durur

Bıyıkları terlemeye başlayan her delikanlı  
Kılıç çekmiş gürz sallamış yiğit olmuş anlı şanlı  
Kiminin yavuklusu yok kimisi yeni nişanlı  
Aşk uğruna savaşının yaraları kanar durur

Aldatmayı suç sayanlar aldanırlar bile bile  
İçi efkârla dolunca açar sinisini yele  
Köprüden dalgın geçerken kaptırır yârini sele  
Giden gider kalanların ocakları söner durur

İnsanoğluna görünmez hesaba almaz tabibi  
Herkes bir kez karşılaşır yok Azrail'in rakibi  
Sen bize merhamet eyle yerin göğün tek sahibi  
Dünyaya tamah edenler her gün bizi kınar durur

Ne ağzı var konuşacak ne düşüncesi ne usu  
Gözü yolda kalanların bir türlü gelmez uykusu  
Zebaniler kuşatmışlar her yana atmışlar puslu  
Kucakladığımız dünya sırtımıza biner durur

Acı poyraz estiğinde döker yaprağını gülün  
Bağban gider bağ bozular sesi kesilir bülbülün  
Atın kapında kişnerken ne kız gelir ne de gelin  
Can yurdundan havalanır asumanda döner durur

## *Her Kaçan Anarsam Seni*

*Her kaçan anarsam seni kararım kalmaz Allah'ım  
Senden gayri gözüm yaşın, kimseler silmez Allah'ım*

Badıabadan başkası kapımı çalmaz Allah'ım  
Hasret uzadıkça uzar bir gün kısalmaz Allah'ım  
Kul kendisi azmadıkça belasın bulmaz Allah'ım  
Sevdaya tutuşan demez yüreğinin yandığını

Gören gözü aydınlatır edep süsünü takınan  
Kovanı yağmaya verir dili kem sözden sakınan  
Şükür bilmez, huzur bilmez nimetlerinden yakınan  
Pay etmeye eli varmaz kendisinin sandığını

Çağlatırsın durultursun damarda dolaşan kanı  
Aşk odunda yaktığının içine tüter dumanı  
Yeryüzünde dolaşan dolacak bir gün zamanı  
Gör ten kafesinde kuşun çırpınarak döndüğünü

Bir gün demini sürmeden senin de geçer devranın  
Uzun günler şöyle dursun dökümü yapılır anın  
Harmanına ateş düşer yanar çeçinle samanın  
Kendi gözünle görürsün ocağının söndüğünü

Ölmeden önce ölmeyen saçın başını yolmayan  
Gözünü yumup dağıtan kendisine pay kalmayan  
Aç kalsa senden isteyen namert kapısı çalmayan  
Bilmez boz atlı Hızır'ın terkisine bindiğini

Er kişi olanlar önce nefsiyle yapar savaşı  
Sonra da meydana çıkar yener korkuyu telaşı  
Kendi kucağında saklar başını yaracak taşı  
Dostları bir gül bırakmaz kara yerde kundağına

Çoğu gitti azı kaldı bu dünya sürgünü biter  
Aldığına verdiği şükredersin olur biter  
Gelen gidenin olmazsa sinende dikenler biter  
Daha yakından tanırsın eşin dostun sandığını

## *Hey Benim Ömrüm Kuşu*

*Hey benim ömrüm kuşu, kanda varasın bir gün  
Ecel arayı yürür, ele giresin bir gün*

Herkesle kavgalısın bu mudur senin görgün  
Budadıkça derdini çıkıyor yeni sürgün  
Kafesinde çırpınır feryat edersin her gün  
Sesin insana çarpıp dönecek mi sanırsın

Gögünde kanat çırpar, nice vefasız suna  
Salıyorsun sesini her seher asumana  
Bu dünya vahasız çöl, kim susaya kim kana  
Yâr düşünde badeyi sunacak mı sanırsın

Hesaba almayanı fikrini soranları  
Yanından kaçanları ardında duranları  
Seçemiyor gözlerin tuzağı kuranları  
Derdin ile tutuşan yanacak mı sanırsın

Muhataba ulaşmaz söylediğin nağmeler  
Kimi fikrin beğenmez kimi aklını çeler  
Kimi ardından bakar kimi yüzüne güler  
Dost sandığın derdinle yanacak mı sanırsın

Yan göz ile bakanın sözü dokunur sana  
Yüreğinden sofraya ser dilini anlayana  
Irgalanır durursun direnirsin zamana  
Dünyanın fırtınası denecek mi sanırsın

Dayanmayı bilersen kabuk tutar her yara  
Çetin geçen kara kış kor yerini bahara  
Yaklaşınca sırata yüzün çıkmasın kara  
Amellerin içine sinecek mi sanırsın

Gelen, borçlu ayrılır kim doldurmuş kesesin  
Örklü atın kişnerse çıkmaz soluğun sesin  
Şu üç günlük dünyada geçer gider hevesin  
Konan göçer bir daha konacak mı sanırsın

## *Hatırınız Hoş Olsun*

*Oda gölgedir deyu, ta'n eylemen hocalar  
Hatırınız hoş olsun, biraz yanasım gelir*

Ten kafeste çırpınan kuşu tutasım gelir  
Derdini sevmeyene gidip çatasım gelir  
Kör söğünük ocakta yanıp tütesim gelir  
Düşlerimde her gece korda yandığım yeter

Yalan dünya dediğin bir gündüz bir gecedir  
Her insan bir muamma her insan bilmededir  
Et kemik arasında ince bir düşüncedir  
İçi boş olanları dolu sandığım yeter

İki menzil arası üç beş günlük ömürdür  
Kimi bakar göremez kimi doğuştan kördür  
Yeryüzü aş kazanı yerin altı kömürdür  
Nefsimin terkisine artık bindiğim yeter

Gündüz güler geçerim hüznün bende geceler  
Sabır tespihim olsun çekeceğim acılar  
Yatağa girdiğimde katlanıyor sancılar  
Kendi yağmurlarımla gece yunduğum yeter

Varsın geride kalsın gözleri yaşlı sunam  
Gizleneyim toprağa bedenimden soyunam  
Derin uykuya dalam Sur sesiyle uyanam  
Her gün börtü böceğe tenim sunduğum yeter

Verilen mühlet biter her gün azalır sürem  
Elim ayağım ile sinde toprağı sürem  
Varıp en sevgilinin eteğine yüz sürem  
Gözyaşıma her gece hasret bandığım yeter

Can sefere çıkarken burda gönül eyleme  
Menzil uzak yol yokuş beni yoldan eyleme  
İki cihan sahibi emeğim zay'eyleme  
Yalan dünya dalına artık konduğum yeter



## *Kabre Vardığım Gece*

*Yâ Râbbena yandırma, günahlara bandırma  
Çırağım söğündürme, kabre vardığım gece*

Kimden yardım isterim başım dara düşünce  
O gün işe yaramaz akıl fikir düşünce  
Boyum kadar yarılan kara yere düşünce  
Senden başka kimsem yok beni darda bırakma

Tek boya sür yüzüme rengârenk boyandırma  
Beni bana bırakıp dünya ile kandırma  
Küllerimden doğayım ateşi uyandırma  
Canımda çiçek açsın sonbaharda bırakma

Dilim konuşmak ister kalbim der hayır söyle  
Bana karar aldırma hiçbir vakit öfkeyle  
Nankörlerden uzak tut neslim şükürdar eyle  
Helalinden kazandır aklım zorda bırakma

Nefsim ile sınarken sabır bendim taşırma  
Tükenirken mecalim karlı dağlar aşırma  
Aşkınla dünyada yak cehennemde pişirme  
Arasat'ta kimsesiz ahu zarda bırakma

Bana zarar ettirme bu dünyalık işimden  
Helalinden rızık ver taş çıkmasın aşımдан  
Koşuşturup durmasın alacaklım peşimden  
Sekiz karış toprakta kuşa kurda bırakma

Gözetirsin her daim hem yetim hem öksüzü  
Nere gitsem taşırım sinemdeki bu közü  
Karanlığa çevirme yaşadığım gündüzü  
Ne Musa ne Harun'um beni Tur'da bırakma

## *Kara Toprağın Altında*

*Teferrüç eyleyu vardım, sabahın sinleri gördüm  
Karışmış kara toprağa, şu nazik tenleri gördüm*

Bilâli bir seda geldi derdimi içime dürdüm  
Kuş yemledim avucumda elimi yüzüme sürdüm  
Bu dünyaya sürgün geldim ne yuvam var ne de yurdum  
Bir ağacın gölgesinde dinlenmeye geldim sayın

Gelen gitmek istemiyor sabitlenmiş burda zaman  
Yıkılmış hece taşları olmuş baykuşlara viran  
Kiminin odası ıştır kiminin odası zindan  
Ne bir yön var ne işaret ortalıkta kaldım sayın

Kimi fırsatı kaçırmış kimi saçın başın yolmuş  
Leylasını arayanlar belanın âlâsın bulmuş  
Güz dayanmış kapısına üstündeki otlar solmuş  
Bir hayali kovalayıp bir rüyaya daldım sayın

Kimi sevmiş alamamış elleri koynunda kalmış  
Yakınları kalmayanlar uzaklara bakıp dalmış  
Eli uzansa sağacak bulutların döşü dolmuş  
Bir gözümle yağmur sağıp bir gözümle güldüm sayın

Hâl dilinden anlamayan yol alamaz ferasette  
Gönlü ile pay edenin gözü kalmaz verasette  
Vahdete uçmayan kuşlar telef olurlar kesrette  
Tüyüm teğim döküldü çırılçıplak oldum sayın

Zaman bitmiş yol tükenmiş burda yok yokuşlar düzler  
Teni toprakla kavuşmuş ruhu yârin yolun gözler  
Ağzına kilit vurulmuş dilinde dağılmış sözler  
İki dilimi de yuttum akli baştan saldım sayın

Kimi dertlerine gülmüş kimi bundan ibret almış  
Kimi merdi bulamamış namert kapısını çalmış  
Kimi yakını görmemiş kimi uzaklara dalmış  
Zamandan mekândan uzak ara yerde kaldım sayın

Kimine ova dar gelir kimine yücedir dağlar  
Kimi bendinden taşarak coşkun sular gibi çağlar  
Kimi gevezelik eder kimisi dilini bağlar  
Ne ölmeden öldüm burda ne temelli öldüm sayın

Dert misafir geldi diye dost gönlünü yere serdi  
Gamdan bulut sağanların burç döktü dalı göverdi  
Derdini derman bilenin çiçek açıp durdu derdi  
Dünya isteyene kalsın siz payımı aldım sanın

## *Medet*

*Ey cânıma cânânım, ey derdime dermânım  
Âlemlere sultanım, medet Allah'ım medet*

İçime bir od düştü tutuşuyor harmanım  
Başım dara düşünce yok elimde fermanım  
Bir candan başka ne var sunacak armağanım  
Gözlerime bulutlar tüner durur Allah'ım

Fırtınaya tutuldum sonra başladı tipi  
Bir kuyuya düştüm ki ne kadar derin dibi  
Sensin darda kalanın kurtulmaya sebebi  
Yaralarım her gece kanar durur Allah'ım

Bahriliğe özendim uçup ummana daldım  
Otacı arar iken yolda yolakta kaldım  
Dertlerimi süpürdüm derdin altına çaldım  
Avuçlarıma kuşlar konar durur Allah'ım

Yıka yıka bendimi içime akan çayım  
Sen görürsün hâlimi daha ne anlatayım  
Canı kurban adadım kendime düşmez payım  
Karanlıkta fitilim söner durur Allah'ım

Gül alırım satarım bilmem zararı kârı  
Kara kış geldi çattı zor görürüm baharı  
Artık kaynamaz oldu gözlerimin pınarı  
Ecel kuşu üstümde döner durur Allah'ım

## *Senin Kokun Duydu Canım*

*Senin kokun duydu canım, terkini urdu cihanın  
Hergiz belirmez mekânın, seni kanda isteyeyim*

Senin için aksın varsın gözyaşımı silmeyeyim  
Hayır hasenat denince gerilerde kalmayayım  
Dar günümde başkasının kapısını çalmayayım  
Namertlerle nankörlerle ekmeğimi bölüştürme

Kazmak için güç takat ver gönüldeki dikenliği  
O gün bana nasip eyle dost meclisinde şenliği  
Ancak senden diliyorum iki dünya esenliği  
Helalinden ver rızkımı haramlara bulaştırma

Her gün biraz daha sıkar bedenimi dünya donu  
Karanlığa açılmasın geçirdiğim günün sonu  
Elim ile toplattırma cehennem için odunu  
Alın teri dökmediğim hiçbir işte çalıştırma

Veysel baba kapısından girdi çıktı bu dünyanın  
Musa görünce bayıldı parlaklığından ziyanın  
Behresini göster bana ahir ömrümde zamanın  
Kendi nefsimin peşinde koşturmaya alıştırma

Derdim ile demleneyim biraz zaman tanı bana  
Muradımın şem'i yana bu kara bahtım uyana  
Beni bir gün yoldaş eyle hâl dilinden anlayana  
Sana nankör olanların sofrasında buluşturma

Benlik putunu kırayım sarp bir kayadan atayım  
Ummanda kulaç vurayım balık karnında yatayım  
Ben de Ümmü Sinan gibi gülden terazi tutayım  
Tilkileri aç kurtları tezgâhıma iluştirme

Karabulutlar sağırım içimde kopar velvele  
Kuruyup çalıya dönen gül koku salmaz bülbüle  
Gün gelince dümdüz eder yeryüzünü bir zelzele  
Ağlanacak hâlimize düşmanları gülüştürme

Yakasız bir libas giydim ne cebi var ne de yeni  
Ben daha yola çıkmadan münker nekir bekler sini  
Yarın dostlar teslim eder börtü böceğe bedeni  
Namertlerin kazanında suyumuzu iluşturma

Ecel kapıya gelince okuyan olmaz fermanı  
Konaklayan elbet göçer hancıya da kalmaz hanı  
Topraktan özge yâr olmaz kefene sızarken kanı  
Sualimi kolay eyle sen aklımı dolaştırma



## *Son Ucu (Ölüm Vardır Bilirsin)*

*Ölüm vardır bilirsin, niçin gafil olursun  
Kamulardan ayrılıp varıp sinde yattın tut*

İpek yorgan altında üç beş gece yattın tut  
Vardın bir bedestene kutnu kumaş sattın tut  
Nefsine yenik düştün çok kazandın battın tut  
Hangi kapıdan girip çıktığını görmezsin

Bu dünyanın işini tez elden bitirdin bil  
Tarttın dilin altında her sözü yetirdin bil  
Kafdağı'nda avlanıp bir Anka getirdin bil  
Üstüne kara bulut çöktüğünü görmezsin

Alışveriş eyledin en uzak yabancıyla  
Düşüp kalktın yollarda kavga ettin hancıyla  
Kucakladın dünyayı bir görgüsüz hıncıyla  
Mazlumların boynunu büktüğünü görmezsin

Suçlarını gizledin bırakmadın bir delil  
Konaklarda yaşadın olmadın hiç sersefil  
Nefsinden başkasına olmuşluğun yok kefil  
Yetimlerin gözyaşı döktüğünü görmezsin

Öleni mezun eder bu hayatın okulu  
Kendi elinle çizdin hem yordamı hem yolu  
Yen içine sakladın kırdığın her bir kolu  
Severken ciğerini söktüğünü görmezsin

Sen arırsın bilirsın insan nerde yanılır  
Üzengisiz bir ata söyle nasıl binilir  
Gıybet sofralarında insan eti yenilir  
Yaptığınla övünüp yıktığını görmezsin

Kurduğunu bilmezsin kendi kendine pusu  
Nefsaniyet insanın düşlerinin kâbusu  
Elindedir sanırsın yerin göğün tapusu  
Alçak durup yüksekten baktığını görmezsin

Zannetme ki dünyada direk gibi kalırsın  
Sabah odun toplarsın akşam ateş yalarsın  
Günü gelir gafletin uykusuna dalarsın  
Tutuşturup sinini yaktığını görmezsin

Sen topraktın ey âdem nasıl oldun Dakyanus  
Paramparça olacak dünya denilen fanus  
Yarın yer kaynayacak tutuşacak okyanus  
Her gün tatlı canından bıktığını görmezsin

## *Şol Kahr İle Kazandığım*

*Ne hak buyruğun tutarsın, ne kul sözün işitirsin  
Hiç bilmezsin ma'nâ nedir, ne dilde çağırarak gerek*

Gönül sofrasını serip yağı bala katmak gerek  
Hâl dilinden anlayanın eteğinden tutmak gerek  
Bir çingıyla tutuşarak bir ocakta tütme gerek  
Konduğumuz bu dünyada gün gelince göçeceğiz

Güzel konuş azarlama sözü hamken yolanları  
Muhannete muhtaç etme gözü yolda kalanları  
Boş çevirme yüreğinin kapısını çalanları  
Tarlamıza ne ektiysen elbet onu biçeceğiz

Gücün yeterse yardım et hem birliğe hem dirliğe  
Ne Karunlar geldi geçti cümlesi düştü darlığa  
Bir tufan gelir götürür sakın güvenme varlığa  
Elbet ecel şerbetinden bir tadımlık içeceğiz

Üç beş günlük bu dünyada boşa geçirme zamanın  
Verenin say hatırını derdindir senin dermanın  
Gençlik rüzgâr gibi geçer damarda durulur kanın  
Kendimizden korkacağız gölgemizden kaçacağız

Açın hâlimden bilmezsin saklar kucağında yersin  
Bir fakiri gördüğünde hemen yüzün ekşitirsin  
Allah sana “Ver” dedikçe sense “Allah versin” dersin  
Kendine kilitleneni kendimiz mi açacağız

Palazlanıp kanatlanan her kuş iner yeryüzüne  
Masivaya dalanların ukba görünmez gözüne  
Dünyaya tamah edenler bir gün vururlar dizine  
Konduğumuz bu dünyada kanatlanıp uçacağız

Azrail için fark etmez ha sadrazam ha hademe  
Acıyıp iltimas geçmez kaşı yay gözü bademe  
Her gün yeni bir göç başlar âdemoğlundan ademe  
Yarın kıldan ince keskin bir köprüden geçeceğiz

**Yunus Emre'nin**  
***Seni Haktan Yığanı Şiirini Tahmis***

Ana baba akraba bir gün gelir terk eder  
Herkes ektiğin biçer kısmetince yer gider  
Gök üstünden çekilir altındaki yer gider  
*Seni Hak'tan yığanı her ne ise ver gider*  
*Ne beklersin bu teni, sinde kurt kuş yer gider*

Ancak kendin olursun kendi derdine ilaç  
Ecel izini sürer istediğin kadar kaç  
Hiç kimse oynamadı Azrail'le saklambaç  
*Ölene bak gözün aç, dökülür sakal ü saç*  
*Yılan çıyan gelir aç, yiyup içip sır gider*

Bir gün çekilir gider gözü gönlü dolular  
Ağıt yakar başında ancak gözü sulular  
Haraç mezat satılır sermediğin halılar  
*Bize bizden ulular, pek de güzel hulular*  
*Şol iyi amelliler haber söyler der gider*

Oğlun kızın olmazsa bir tas su vermez gelin  
Viran haneye döner tarumar olur elin  
Küser kendi kendine her mevsim açan gülün  
*Kesgil haramdan elin, çekgil gıybetten dilin*  
*Azrail el atmadan bu dükkânı der, gider*

Say ki aşkı kuşandın yaptın nefsinle savaş  
Ol vakitte olursun yalnızlıkla arkadaş  
Yaprakların sararır dökülür yavaş yavaş  
*Ecel erer kurur baş, tez tükenir uzun yaş*  
*Düpdüz olur dađ ü taş, gök dürülür, yer gider*

Kavuşmak umuduyla dayanırsın hasrete  
Ulaşmayı dilersin gönlündeki kısmete  
Maksuda eremezsen takılırsın kesrete  
*Çün can ađar Hazret'e, yarar et ahirete*  
*Tanla duran taate, Tanr'evine er girer*

Yetirdiđin sözlerin asumanda kalacak  
Ecel kuşu gelince betin benzin solacak  
Yolunu gözler durur musallada salacak  
*Miskin Yunus ölücek, sini nurla dolucak*  
*İman yoldaş olucak, ahirete şir gider*

## İçindekiler

- Takdim* / 5  
Sözün Kapısı / 7  
Yunus Emre'nin  
Çıktım Erik Dalına Şiirini Tahmis / 11  
Acep Nola Benim Hâlim / 15  
Allah Sana Sundum Elim / 17  
Aşıma Zehir-i Katil Katmışım Ben / 21  
Aşkın Odu Ciğerimi / 23  
Ayruk Geri Gelmeyesin / 25  
Bana Seni Gerek Seni / 27  
Yunus Emre'nin  
Göz Açmış Yummuş Gibi Şiirini Tahmis / 29  
Ben Dost ile Dost Olayım / 31  
Bencileyin Gülmedik Baş / 34  
Bildiklerim Unutmuşum / 37  
Bir Dem Gelir / 39  
Bir Gün (Ağlayu Ağlayu) / 41  
Cana Kıyan Gelsin / 43  
Değilim Kal ü Kıylde / 45  
Yunus Emre'nin  
Dünyaya Çok Gelip Gittim Şiirini Tahmis / 47  
Ecel Ere Ölem Bir Gün / 50  
Elif'ten Be'yi Bilmeyen / 52  
Ey Dost Senin Aşkın Odu / 54  
Gayri Yüze Nice Bakar / 57

- Gelen Geçer, Konan Göçer / 59  
Ger Taş İsen Eriyesin / 62  
Gündüzleri Olmuş Gece / 65  
Her Kaçan Anarsam Seni / 67  
Hey Benim Ömrüm Kuşu / 69  
Hatırınız Hoş Olsun / 71  
Kabre Vardığım Gece / 73  
Kara Toprağın Altında / 75  
Medet / 77  
Senin Kokun Duydu Canım / 79  
Son Ucu (Ölüm Vardır Bilirsin) / 81  
Şol Kahr İle Kazandığın / 83  
Yunus Emre'nin  
Seni Haktan Yığanı Şiirini Tahmis / 85